

Men inde i Skibberup By var det, at Menighedens oprørske Hoveder fortrinsvis havde samlet sig, ligesom det var dér, at den berygtede Væver Hansen havde sit Standkvarter. Synet af disse tomme Stolerader hensatte da ogsaa hver Søndag Provst Tønnesen i et helligt Raseri. Han kunde under Prækenen tale sig op i en saa flammende Lidenskab og hugge sin Haand i Pulten med en saadan Kraft, at selv Sct. Peder, der sammen med de andre Apostle fandtes udskaaen i Træ paa Prækestolens Sider, en Gang bogstaveligt tabte baade Næse og Mund af Forskrækkelse.

Efter at Kapellan Hansted var kommen til Sognet, var der imidlertid igen indtraadt en Forandring i disse Forhold, og en Søndag i Slutningen af Marts — paa Aarets første Foraarsdag — lød Salmesangen fra Kirken atter mangestemmigt ud over Fjorden og blandede sig her med Skriget af Maagerne, der kredsede uden for Kysten.

Ude paa Vejen foran Kirkegaardsmuren holdt en lang Række Køretøjer med spejlblanke Heste og ventede paa, at Gudstjenesten skulde være forbi. Nogle af Kuskene sad oppe i Agestolene og halvsov med Hovedet i Hænderne. Andre laa nede i Vejgrøften og fordrev Tiden med at røge Tobak og passiare. Forrest i Vognrækken,